

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 115.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392059600/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

i andre Henseender var blevet kedelig i den sidste Tid, gik han til de andre, de tidligere Kammerater.

Tue så det, men det angrede ham ikke, han vilde jo blive medskyldig i Sigurds Helligbrøde, om han vedblivende lyttede til Beretningerne. Desuden var han fuldt oplagen af all det gryende nye, og således gik det til, at det blev ham en Lettelse, som en Gang vilde have været ham den frygteligste Smærte.

Således gik Sommeren, og det led mod Efterår. Tue og Sigurd blev skrevne ind til Præst, de skulde konfirmeres til næste Forår. Egentlig skulde Sigurd have ventet et Års Tid endnu — han var et halvt År yngre end Tue -- men da de hidtil havde fulgtes over alt, mente hans Forældre, det var bedst, de også fulgtes her.

Den Dag, det blev bestemt, gik det gennem Tue: «Skal han nu også der?» strax standsede han -- hvor kunde han dog lænke således om Sigurd? vilde han da ikke gerne have ham med? jo, naturligvis, han var jo hans bedste, hans eneste Ven — men til Præst — —

Som en sød Duft af Ambra kom hans Barndoms bibelske Minder til ham — han huskede sin og Alfs Glæde over Billedbiblens Patriarker, Telte og Kameler, sine Kys på Bibelhistoriens gråprikkede Bind, sin ærbødige og kærlige Tillid til Gud Fader og den milde Jesus — han mindedes sin Barnebøn: «Jeg ved en yndig Have» -- og sin Angst for at nogen, han havde kær, skulde synde mod de rene Marmortavlens Bud -- og atter sløredes hans Øjne af Vemod, atter ringede Aftenklokkerne for ham, dragende, smæltende: «Kom! Kom!»

Men Sigurd — han var stadig den samme — han var som en evig Mindelse om den gamle Tid og vilde kun virke forstyrrende i den nye. Og hvad Forstand havde han vel paa det guddommelige? Det